

fri for Rangskat. Jeg skal forresten benytte Leiligheden til at gjøre opmærksom paa, at der ifølge Bestemmelsen just paa dette Punkt kunde komme en ret curious Ting frem, og som blandt Andet vilde kunne træffe mig og et andet Medlem her i Thinget. Naar jeg nemlig vilde ansøge om at blive fri for min Conferentsraadstitel — det er jo meget ubehageligt, at den koster 70 Rd. om Aaret, — saa vilde jeg dog ikke derved opnaae at blive fri for min Rangskat, thi da Hans Majestæt har udnævnt mig til Storfors af Dannebrog, maatte jeg blive ved at betale ligesaameget derfor. Dette viser, at det dog er i høi Grad urimeligt at sige, at Embedsmændene ikke maae modtage nogen Titel, men at de vel maae modtage Ordener, der medføre en Rang udenfor deres Embede, hvorfor de saa skulde betale Rangskat. Den ærede Finansministers oprindelige Forslag til den heromhandlede Paragraph gik kun ud paa, at Rangskatten herefter skulde bortfalde for Embedsmændene, men saa knyttede man i det andet Thing Noget hertil, som ikke hører hjemme i dette Lovforslag, nemlig det Tillæg, der gaaer ud paa Affastelsen af Rang og Titel. Den deri liggende Tanke kan jo imidlertid slet ikke gennemføres gennem den her foreslaaede Lov, thi selv affect fra, at man har maattet gjøre en Undtagelse med Hensyn til Hofrang, saa er det jo dog klart, at man ikke derfor vil blive af med Titler og Rang, idet Alle, som ikke ere Embedsmænd, naturligviis fremdeles ville kunne faae Titler og Rang og ville beholde disse, og idet derhos ogsaa Embedsmændene, naar de høre op med at være Embedsmænd, ville kunne faae dem og ville faae dem. Tvilv ikke herpaa! Naar man ikke griber ganske anderledes igjennem, saa vil Meddelelsen af en Titel netop blive en smul Form, hvorunder Hans Majestæt saa for Fremtiden tilkjendegiver sin Tilfredshed med en Mand, som efter i længere Tid at have besleedt et Embede gaaer af. Forholdet vil altsaa herefter blive saaledes, at en Byfoged, der dog umægtelig har lidt med Justitsen at gjøre, for Fremtiden ikke maa hedde Justitsraad. Derimod maa en Grosserer eller en Godsbesidder gjerne hedde Justitsraad, og der er stor

Sandsynlighed for, at adskillige af dem ville blive Justitsraader, og det af to Grunde, nemlig for det Første fordi de ville ønske det, og for det Andet fordi Hans Majestæt Kongen — og det er jo dog en naturlig Ting i et Monarchi — vil ønske at give Raadesbevisninger, saalænge det ikke er forbudt. Fremdeles vil en Mand, som ikke maa blive Justitsraad, saalænge han er Dommer, sandsynligviis blive Justitsraad, naar han gaaer af og ophører med at være Dommer. Er dette dog ikke besynderligt? Men dernæst maa og vil man jo dog ogsaa beholde Rangvæsenet i selve Embedsstanden, om end under en anden Form, og man vil ikke komme ud derover, uagtet det da vil være noget af det meest forkeerte, som vi kunne have, hvilket ligger i i vor Rangforordning, saaledes som denne nu er. Det erkjendes, at der behøves en vis Embedsrank, det vil sige, at der behøves visse Regler for den Rækkefølge, i hvilken Embedsmændene fremtræde, naar de nærme sig til Tronen, og for den Rækkefølge, hvori de fremtræde, naar de skulle træde sammen i en eller anden Anledning, og derfor har man ogsaa i et saa demokratisk Land som Norge, efter dets Adskillelse fra Danmark, faaet en Rangforordning. Vi kunne altsaa ikke undvære en ganske simpel Rangforordning, der bestemmer Forholdet mellem Embedsmændene indbyrdes. Men, naar man nu har bestemt, at Titel-Rangen skal ophæves, og at kun Embedsranken skal beholdes, saa antager jeg, at man har overseet, hvorledes vor Rangforordning er. De fleste hervedværende ærede Herrer kjende vistnok kun ogsaa meget lidt til den, idet dens Absurditeter have været skjulte og dækkede under den dog i Grunden lidt fornustigere Titel-Rang. Jeg skal derfor tillade mig at oplyse, at Rangforholdet efter den er saaledes, at f. Ex. enhver Secondlieutenant i Armeen har en højere Rang end nogenjomhelst Underdommer. Naar Lovgivningsmagten nu vil udtrykke, hvilken Vægt der lægges paa Embederne, saa siger den, at f. Ex. Borgmestrene i Aalborg, Randers og Odense skulle have 3000 Rd. i Gage, medens Secondlieutenanter kun skulle have 360 Rd., men Secondlieutenanter have desuagtet en højere Rang end Borgmesteren